

**Решение № 97 от 27.06.2018 г. на ОС - Русе по в. н. о. х. д.
№ 266/2018 г.**

Данни за делото	
Съд:	Окръжен съд - Русе
Вид на делото:	ВНОХД
Номер на делото:	266
Година:	2018
Съдебен състав / Съдия:	РАЛИЦА ГЕРАСИМОВА, АЛЕКСАНДЪР С. ИВАНОВ, РОСИЦА Р. РАДОСЛАВОВА
Данни за акта	
Вид на акта:	Решение
Номер на акта:	97
Дата на постановяване:	27.06.2018 г.
Дата на влизане в сила:	27.06.2018 г.
Статус на акта:	
Дата на постановяване на мотива:	
Данни за изпращане в по-висша инстанция	
Съд:	
Изходящ номер:	
Година:	
Тип на документа:	
Дата на изпращане:	
Резултат от обжалване:	

РЕШЕНИЕ

гр. Русе, 27.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РУСЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, НО, в публичното заседание на тридесет и първи май през две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСИЦА РАДОСЛАВОВА

ЧЛЕНОВЕ: АЛЕКСАНДЪР ИВАНОВ

РАЛИЦА ГЕРАСИМОВА

при секретаря Ева Димитрова и с участието на прокурора Георги Георгиев, като разгледа докладваното от съдия Ралица Герасимова в.н.о.х.д. № 266/2018 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 25 от 27.02.2018 г. по н.о.х.д. № 62/2018 г. на РРС, 4-ти наказателен състав, подс. П.П.Я. е бил признат за виновен в това, че през периода 19.06.2017 г. - 29.06.2017 г., в гр. Русе, в условията на продължавано престъпление, на два пъти управлявал моторно превозно средство-лек автомобил марка "Ауди", модел "80", с рег. № ***, в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, наложена със Заповед за налагане на Принудителна административна мярка № 16-1085-000452 от 25.01.2017 г., в сила от 20.03.2017 г. на Началника на Сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР-Русе, поради което и на основание чл. 343в ал.3 вр.ал.1 вр. чл. 26, ал.1 вр. чл. 36 и чл. 54 от НК му налага наказание "лишаване от свобода" за срок от една година и шест месеца, "глоба" в размер на 800 лв. и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от две години и шест месеца.

На основание чл. 58а, ал.1 от НК така определеното наказание било намалено с една трета, като било редуцирано на една година "лишаване от свобода", което съдът постановил да се търпи при общ първоначален режим.

Съдът се произнесъл и на основание чл. 68, ал.1 от НК привел в изпълнение наказанието по определено общо наказание по ЧНД № 1692/2015 г. по описа на Районен съд Русе лишаване от свобода за срок от една година, което да се изтърпи при общ първоначален режим.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила жалба от упълномощения защитник на подсъдимия, с която се твърди явна несправедливост на наложеното наказание. Във въззивната жалба и допълнителните съображения към нея се конкретизира, че при отмерване на размера на наказанието лишаване от свобода РРС не е съобразил всички смекчаващи обстоятелства. Моли се наказанието да бъде намалено или да бъде приложен чл. 55 от НК и на подс. Я. да бъде наложено наказание Пробация. Сочи се още, че съдът неправилно е наложил наказание Лишаване от право да се управлява МПС, доколкото такава възможност не е била предвидена в материалния закон, в частност разпоредбата на чл. 343г от НК.

В съдебно заседание пред РОС, представителят на Русенска окръжна прокуратура пледира първоинстанционната присъда да бъде потвърдена като правилно и законосъобразно постановена.

Упълномощеният защитник на подсъдимия поддържа жалбата и моли съда да измени присъдата и да намали наказанието на неговия подзащитен по съображенията, изложени във въззивната жалба и допълнителните съображения към нея.

Русенски окръжен съд, като съобрази изложените от страните доводи и служебно провери правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за

установено следното:

Доказателственият анализ на РРС е формиран на основата на признанието на фактите по обвинителния акт от страна на подс. Я. и подкрепящите го показания на свидетелите, писмените доказателства и доказателствени средства-наказателно постановление, справка за нарушител/водач, актове за установяване на административно нарушение, заповед за налагане на ПАМ, справка от Гаранционен Фонд, справка за съдимост.

Изброената доказателствена съвкупност ведно с признанието по чл. 371, т. 2 от НПК от страна на подс. Я. въззивният съд преценява като достатъчни за пълноценното изясняване на значимите за процеса обстоятелства.

Въз основа на тях се установява, че подсъдимият П.Я. бил временно лишен от СУМПС - със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 16-1085-000452 от 25.01.2017 г., в сила от 20.03.2017 г. - на основание чл. 171, т.1, под. т.Е от ЗДвП.

На 19.06.2017 г. подсъдимият, въпреки липсата на СУМПС привел в движение лек автомобил "Ауди" модел 80 с рег. № *** и го управлявал по улиците на град Русе. В района на улица "Петрохан" № 58 бил спрян и проверен от свидетелите Н. К. и А. Н. - младши автоконтрольори. При проверка полицейските служители установили, че подсъдимият шофира без СУМПС, за което бил съставен АУАН № 154199/19.06.2017 г. Същият бил предявен и подписан от подсъдимия без възражения.

На 29.06.2017 г. подсъдимият Я. отново привел в движение същия лек автомобил. На бул. "България", в гр. Русе, в близост до сградата на училище "Алеко Константинов", при действието на пътен знак В22, той предприел маневра ляв завой. Последното станало повод за спирането му от служители от сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР Русе - свидетелите Ц. П. и И.И. В рамките на извършената проверка било установено, че подсъдимият управлява превозното средство без СУМПС. За констатациите си полицейските служители съставили АУАН № 154269/29.06.2017 г.

Въззивният съд, след като извърши проверка на определението по чл. 372, ал. 4 НПК в контекста на събраните по делото доказателствени материали, намира, че то е обосновано и законосъобразно. Самопризнанието на подсъдимия Я. се подкрепят от събраните годни доказателствени материали в досъдебното производство, които хронологично и логически обвързано установяват последователността на фактите на осъществяване на деянието и неговото авторство. Последователно и изцяло в унисон с депозираното признание на подсъдимото лице са показанията на свидетелите И. И., Ц. П., Д. Г. и Н. К.

На следващо място, след като прие, че преценката на първоинстанционния съд по чл. 372, ал. 4 от НПК е законосъобразна, въззивният съд извърши проверка на приложението на материалния закон в присъдата. При така установените факти районният съд е направил верни изводи за правната квалификация на деянието, за което подсъдимият Я. следва да понесе отговорност.

Законосъобразно и правилно РРС е приел, че от самопризнанието на подс. Я. и събраните в хода на досъдебното производство доказателства се установява по несъмнен и категоричен начин, че на 19.06.2017 г. и на 29.06.2017 г., същият е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил, в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно - със заповед за налагане на ПАМ № 16-1085-000452 от 25.01.2017 г., в сила от 20.03.2017 г.

Така подсъдимият е осъществил от обективна страна на два пъти състава на

продължавано престъплението по чл. 343, ал.3, вр. ал.1 от НК.

От субективна страна деянието е извършено виновно- с пряк умисъл. Подсъдимият ясно е съзнавал, че управлява МПС въпреки наложената му ПАМ и при отнето по административен ред СУМПС.

Правилно е решението на първостепенния съд, че с престъпната си дейтелност, изразила се в извършване на две единични деяния – съответно – на 19.06.2017 г. и на 29.06.2017 г. подс. П.Я. е осъществил продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал.1 от НК. Съображенията на въззивния съд за този извод са следните: Всяко от двете деяния поотделно е осъществило състав на едно и също престъпление – това по цитирания по-горе текст от материалния закон, извършени са през непродължителни периоди от време – в рамките на десет дни. Несъмнено се извършени при еднородна обстановка – касае се за идентичен начин на реализиране на изпълнителното деяние. Налице е еднородност на вината при извършването на двете деяния – предвид спецификата на престъплението двете деяния са извършени при пряк умисъл.

Въззивната инстанция изразява несъгласие с първата по отношение на индивидуализация на наказанието за престъплението по чл. 343, ал.3, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

По мнение на тази инстанция при индивидуализация на наказанието за това престъпление първият съд е проявил необоснована строгост. С обжалвания акт районният съд е определил наказание лишаване от свобода към средата на предвиденото в санкционната част на нормата на чл. 343в, ал. 1 от НК, приемайки, че справедливият му и подходящ размер е една година и шест месеца. Въззивният съд не споделя изводите на районния, при които същият не е отчел наличието на други снижаващи отговорността обстоятелства извън признанието депозирано от подсъдимия още в предсъдебната фаза на производството. РОС преценява като такива сравнително младата му възраст, изразеното искрено съжаление, оказаното съдействие и трудовата му ангажираност. Като отегчаващи правилно са били отчетени предходното му осъждане (доколкото се касае за две отделни деяния, извършени в условията на реална съвкупност, макар и да е била ангажирана отговорността му в две отделни производства, то е налице едно осъждане – с оглед константната съдебна практика) и многократното му санкциониране по административен ред. Същевременно обаче, тук следва да се посочи, че въззивният съд счита, че като отегчаващо отговорността обстоятелство не би могло да бъде отчетено обстоятелството, че престъплението е било извършено от страна на подс. Я. в отмерения му изпитателен срок по предшестващото осъждане. Последното налага като последица привеждане на неизтърпяното наказание лишаване от свобода и не следва да се третира като обстоятелство, което да отегчава отговорността на подсъдимия. По тези съображения въззивният съдебен състав прие, че справедливото наказание за подсъдимия Я. е онова, което следва да се определи при превес на смекчаващите обстоятелства - под средата и към минималния допустим от закона размер, като определената от РРС санкция следва да бъде снижена от една година и шест месеца на една година лишаване от свобода. След задължителната редукция по чл. 58а от НК наказанието следва да бъде отмерено в размер на осем месеца. В тази насока настоящият състав отчете, че така определено наказанието ще изиграе в максимална степен поправителната и превъзпитаващата си функция по отношение на този подсъдим.

И според настоящия съдебен състав, както и първоинстанционния, наложеното по вид и начин на изтърпяване наказание е напълно справедливо. То изцяло съответства на тежестта, на конкретното посегателство, на данните за личността на дееца, на целите на

наказанието по чл. 36 НК. Видно от събраните доказателства и казаното по-горе не са налице нито многобройни, нито изключителни (о) смекчаващи отговорността обстоятелства, за да може да се направи извод, че и най – лекото предвидено в закона наказание, ще се окаже несъразмерно тежко с извършеното, за да могат да се приложат разпоредбите на чл. 55 НК и съответно – доводите на защита в последната насока не бяха възприети от въззивния съд.

Настоящият съдебен състав намира, че незаконосъобразно се явява решението на РРС за налагане на кумулативна санкция лишаване от право да се управлява МПС – на основание чл. 343 г от НК. Нормата на чл. 343 г от НК се прилага в лимитативно изброени от закона хипотези, като изрично законодателно е решено налагането на наказание лишаване от права, кумулативно с отмереното друго наказание, да е приложимо единствено за изчерпателно изброените в чл. 343г престъпления - по чл. 343, 343а, 343б и чл. 343в, ал. 1 от НК. В конкретния случай подсъдимият Я. е осъществил състава на престъплението чл. 343в, ал.3 НК, за което съответно не е предвидена възможност за налагане на наказание по чл. 37, ал.1, т.7 от НК. Известно е, че нормите на материалния закон, с които се ангажира наказателна отговорност не могат да се тълкуват разширително, нито пък е допустимо тяхното прилагане по аналогия. В този смисъл и дори да се касае за законодателен пропуск, то същият не може да бъде компенсиран посредством посочените по-горе способности и така да се утежни положението на привлеченото към углавна отговорност лице. Така налагането на подобно наказание извън посочените изрично хипотези противоречи на императивните разпоредби на материалния закон, което съответно и налага отмяна на присъдата в тази и част.

Въззивният съд намира, че правилно и законосъобразно първостепенният съд, след като е отчел имущественото състояние на подсъдимия е наложил наказание "глоба" в размер на 800 лв.

Законосъобразно първата инстанция е счела, че са налице и предпоставките за привеждане в реално изпълнение на отложеното наказание по ЧНД № 1692/2015 г. по описа на Районен съд-Русе. Безспорно от справката за съдимост на подс. Я. се установява, че по ЧНД № 1692/2015 г. по описа на РРС, на същия е било наложено едно общо наказание лишаване от свобода за срок от една година (след групиране на наказанията по НОХД № 842/2015 г. по описа на РРС и НОХД 1561/2015 г. по описа на РРС) - с определение № 1423/29.10.2015 г., чието изпълнение е било отложено за изпитателен срок от три години. Доколкото престъплението по чл. 343в, ал.3, вр.ал.1 вр. чл. 26, ал.1 от НК е умишлено и реализирано в рамките на отмерения от съда изпитателен срок, то приложението на чл. 68, ал.1 от НК е задължително.

След обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 НПК служебна проверка на присъдата, въззивната инстанция не констатира други основания за изменение или за отмяна на обжалвания първоинстанционен съдебен акт извън посочените по-горе, поради което в останалата част прие, че същия следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 334, ал. 1, т. 3 и чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК, Русенски окръжен съд

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ присъда № 25 от 27.02.2018 г. по н.о.х.д. № 62/2018 г. на РРС, 4-ти наказателен състав в частта, с която на подсъдимия П.П.Я. за извършено престъпление по чл. 343в, ал.3, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и в частта, с която на основание чл. 343г от НК е наложено наказание "Лишаване от право да управлява МПС за срок от две години и шест месеца", като:

НАМАЛЯВА размера на наказанието ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за извършеното престъпление по чл. 343в, ал.3, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК на ОСЕМ МЕСЕЦА.

ОТМЕНЯ присъда № 25 от 27.02.2018 г. по н.о.х.д. № 62/2018 г. на РРС, 4-ти наказателен състав в частта, с която на основание чл. 343г от НК е наложено наказание "Лишаване от право да управлява МПС за срок от две години и шест месеца".

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 25 от 27.02.2018 г. по н.о.х.д. № 62/2018 г. на РРС, 4-ти наказателен състав в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.